

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: WWRD Ireland IPCO LLC (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „WATERFORD” – unijny znak towarowy nr 397 521

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 września 2020 r. w sprawie R 2683/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zmianę zaskarżonej decyzji w taki sposób, aby stwierdzić wygaśnięcie prawa do znaku towarowego WATERFORD w rozumieniu art. 58 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2020 r. – Cristescu / Komisja

(Sprawa T-754/20)

(2021/C 62/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adrian Sorin Cristescu (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci M.-A. Lucas i P. Pichault)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenia nieważności decyzji dyrektora generalnego [poufne] (!) z dnia 27 lutego 2020 r. o zastosowaniu wobec skarżącego kary nagany;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogólnych przepisów wykonawczych z dnia 12 czerwca 2019 r. dotyczących prowadzenia dochodzeń administracyjnych i postępowań dyscyplinarnych (zwanym dalej „DGE”) z tego względu, że Biuro Dochodzeń i Postępowań Dyscyplinarnych Komisji (IDOC) nie zbadało przed wszczęciem dochodzenia informacji wskazujących na możliwe uchybienie i dowodów na ich poparcie, ani też nie sporządziło dla organu powołującego (AIPN) notatki na ten temat.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 3 ust. 1 i art. 7 ust. 4 DGE z tego względu, że IDOC przekazało dyrektorze generalnej [poufne] w celu jej przesłuchania poufny raport na temat zapewniania ciągłości ochrony lub kontynuował dochodzenie nie ustalwszy, z naruszeniem jego uprawnień, czy przestrzegane były przepisy proceduralne, w sytuacji gdy zainteresowana знаła treść tego raportu. Skarżący podnosi, iż z akt wynika, że dyrektorka generalna [poufne] znała treść raportu na temat zdarzenia leżącego u podstaw dochodzenia i postępowania dyscyplinarnego, podczas gdy raport ten był poufny, a wstępna analiza przewidywała między innymi weryfikację zgodności jej oświadczeń z tym raportem, który zawierał ponadto informacje wskazujące na jej związek z owym zdarzeniem; na to, że zwróciła się ona o raport w zakresie ochrony i zapowiedziała, że zwróci się do zwierzchników.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 DGE z tego względu, że postępowanie nie zostało przeprowadzone w rozsądnym terminie. Skarżący twierdzi, że miały miejsce nieuzasadnione przerwy między wszczęciem dochodzenia a wstępną analizą, następnie między tą analizą a przesłuchaniem świadków oskarżenia, i wreszcie między przesłuchaniem tych świadków a przesłuchaniem skarżącego, skutkiem czego świadkowie zapomnieli o istotnych informacjach, a w każdym razie ich nie przedstawili. Skarżący jest zdania, że wspomniane uchybienia naruszyły jego prawo do obrony i uprawnienia organu do dokonania oceny.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 i 2 DGE z tego względu, że IDOC nie sprawdził szeregu faktów powołanych tytułem obrony.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 28 lit. b) DGE z tego względu, że sprawozdanie dyscyplinarne nie zostało sporządzone przez AIPN i nie wskazywało domniemanych uchybień przez skarżącego jego obowiązkom. Skarżący utrzymuje, iż odmiennie niż zapowiadała to decyzja z dnia 5 grudnia 2018 r. w sprawie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, sprawozdanie dyscyplinarne z dnia 6 grudnia 2018 r. sporządzone przez IDOC, które nie miało do tego uprawnień, nie wskazywało zarzucanych faktów, co doprowadziło do tego, że decyzja o nałożeniu kary opiera się na zarzutach innych niż zarzuty wskazane w końcowym sprawozdaniu z dochodzenia.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 28 lit. a) i art. 3 DGE z tego względu, że sprawozdanie dyscyplinarne nie wskazywało wszystkich okoliczności łagodzących lub zwalniających z odpowiedzialności. Skarżący podnosi, że ze względu na oczywiste błędy w ocenie IDOC nie uwzględniło w swoim sprawozdaniu z dochodzenia niektórych okoliczności zwalniających z odpowiedzialności lub łagodzących ją, do zbadania których zobowiązuje je domniemanie niewinności, i które – skoro nie zostały odrzucone – zostały uznane za dowiedzione, wobec czego nie można było zakwestionować jego odpowiedzialności.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 tiret pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 11 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, art. 29 i 30 DGE oraz prawa do obrony z tego względu, że zarzut, na którym się oparto, nie został jasno wskazany w momencie wszczęcia śledztwa, skutkiem czego skarżącemu nie umożliwiono skutecznej obrony w tym zakresie.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa i błędów co do okoliczności faktycznych lub błędów w ocenie z nich wynikających.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, iż nie zostało wykazane, że skarżący wyraził się w sposób niestosowny w czasie zdarzenia leżącego u podstaw dochodzenia i postępowania dyscyplinarnego.

(¹) Dane poufne, których nie podano do publicznej wiadomości.
